

רעפ 24079-01-26 - יאיר שלמה כהן נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 24079-01-26

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

המבקש: יאיר שלמה כהן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה למתן רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 8.1.2026 בעמ"ת 19397-01-26 שניתנה על-ידי כבוד השופט ע' מסארווה
בשם המבקש: עו"ד מירי פרידמן

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 8.1.2026 (עמ"ת 19397-01-26, השופט ע' מסארווה). בית המשפט המחוזי קיבל ערר על החלטתו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו מיום 7.1.2026 (מ"ת 64752-10-25, השופט ב' הירשל דורון).

2. ביום 30.10.2025 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום (ת"פ 64767-10-25). לפי האמור בכתב האישום, המבקש - יחד עם אדם נוסף שזהותו אינה ידועה - תקף אדם אחר בגז מדמיע, במכות אגרופ ובבעיטות, וכן דקר אותו באמצעות חפץ חד. בגין המעשים המתוארים יוחסה למבקש עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות (בצוותא) לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיף 29(א) לחוק זה.

3. בצדו של כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו. המדינה טענה כי יש בידיה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום, וכן כי קמה בעניינו עילת מעצר בשל החשש מהימלטות מהליכי שפיטה, בשים לב לכך שלאחר שביצע את המעשים המיוחסים

לו הוא נמלט מהמקום. עוד טענה המדינה כי הנסיבות שבהן בוצעה העבירה מלמדות על מסוכנות גבוהה הנשקפת מהמבקש.

4. ביום 11.11.2025 התקיים דיון בבקשה בבית משפט השלום. באת-כוחו של המבקש לא חלקה על קיומן של תשתית ראייתית לכאורית ושל עילות מעצר, אך ביקשה להעביר את המבקש לחלופת מעצר מבלי שיוגש בעניינו תסקיר מטעם שירות המבחן. בהמשך, ולאחר שנשמעו הערות בית המשפט, הסכימו הצדדים כי המבקש יועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית אימו לתקופה שלא תפחת מארבעה חודשים. בתום הדיון, ולאחר שבחן את המפקחים המוצעים, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני בהתאם להסכמות הצדדים, בכפוף לחוות דעת ביחס להיתכנות הפיקוח האלקטרוני (סגן הנשיאה ר' פרי). ביום 13.11.2025 התקבלה חוות דעת כאמור, ובו ביום הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים (השופט הירשל דורון).

5. המבקש הגיש ביום 23.12.2025 בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו, שבה הוא עתר כי יותר לו לעבוד כשליח בימים ובשעות מוגדרים. המבקש הוסיף כי בשל גילו הצעיר השהות הארוכה במעצר בפיקוח אלקטרוני אינה מיטיבה עמו.

6. ביום 7.1.2026 התקיים דיון בבית משפט השלום, ובו ביקשה באת-כוחו של המבקש ששירות המבחן יערוך תסקיר בעניינו לצורך בחינת האפשרות של יציאה לעבודה. בא-כוח המדינה טען כי פרק הזמן שבו המבקש עצור אינו מצדיק בחינה מחודשת של ההחלטה בעניינו, והוסיף כי נסיבותיו האישיות של המבקש כבר הובאו בחשבון במסגרת ההחלטה בדבר מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

7. בהחלטתו הנזכרת בפתח הדברים, שניתנה בתום הדיון, הורה בית משפט השלום על פתיחתם של שלושה חלונות התאוררות בשבוע, למשך שעתיים כל פעם, בליווי מפקחים. לצד זאת, הורה בית משפט השלום על עריכת תסקיר בעניינו של המבקש לצורך בחינת האפשרות להעבירו לחלופת מעצר.

8. בו ביום הגישה המדינה ערר על החלטה זו לבית משפט המחוזי, ובו טענה כי בית משפט השלום שגה כאשר הורה על פתיחת חלונות ההתאוררות מבלי להמתין לתסקיר מטעם שירות המבחן ומבלי שהוצגה תכלית ראויה קונקרטית שאותה החלונות נועדו להגשים. עוד הטעימה המדינה כי בית משפט השלום לא נתן משקל ראוי למסוכנות הנשקפת מהמבקש. כמו כן, המדינה הפנתה לפסיקתו של בית משפט זה שלפיה פתיחת חלונות התאוררות ממעצר בפיקוח אלקטרוני נחשבת לחריג, שהשימוש בו נעשה בנסיבות מיוחדות בלבד.

9. ביום 8.1.2026 התקיים דיון בערר בבית המשפט המחוזי. בא-כוח המדינה טען כי בהתאם להסכמות שאליהן הגיעו הצדדים המעצר בפיקוח אלקטרוני צריך היה לארוך לפחות ארבעה חודשים, כך שלא היה מקום להגיש את הבקשה לעיון חוזר בחלוף כחודש וחצי בלבד. עוד נטען כי מכל מקום לא עבר פרק זמן משמעותי דיו המצדיק את בחינתם מחדש של תנאי המעצר. מנגד, באת-כוח המבקש טענה כי החלטתו של בית משפט השלום עולה בקנה אחד עם המדיניות הנוהגת בפסיקה, וכן תיארה את נסיבותיו האישיות הקשות של המבקש שמצדיקות לטענתה מתן התאווירות.

10. כאמור, בתום הדיון קיבל בית המשפט המחוזי את הערר בקבעו כי אין הצדקה להקל בתנאי מעצרו של המבקש בשלב זה, חודש וחצי בלבד לאחר העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט המחוזי ציין כי לשיטתו אף לא היה מקום לקיים דיון בבקשה וניתן היה לדחותה על הסף, בשים לב להסכמות שאליהן הגיעו הצדדים בבית משפט השלום ובהתחשב בחומרת המעשים המיוחסים למבקש. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הורה על ביטולם של חלונות ההתאווירות שעליהם הורה בית משפט השלום.

11. בקשת רשות הערר דנן, שהוגשה עוד באותו היום, נסבה על החלטתו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, המבקש חוזר בה על הטענות שעניינן מצבו האישי והמשפחתי, ועותר לאפשר לו לצאת לחלונות ההתאווירות שעליהם הורה בית משפט השלום. עוד טוען המבקש כי החלטתו של בית משפט השלום לא חרגה מההלכה הפסוקה, וכי אף אם נפלה בה טעות, לא מדובר בטעות המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור.

12. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערר על נספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, אמת המידה למתן רשות לערור ב"גלגול שלישי" היא מצמצמת, ורשות כאמור תינתן במקרים חריגים המעלים שאלה עקרונית או כאשר היא נחוצה בשל נסיבות פרטניות מיוחדות שעשויות להוביל לפגיעה בלתי מידתית בזכויות של חשוד או נאשם (ראו למשל: בש"פ 4206/24 זית נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.5.2024); בש"פ 4284/24 אבו סנינה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (5.6.2024)). לא מצאתי כי הבקשה שבפני עומדת באמת מידה זו, בהיותה נטועה היטב בנסיבותיו הקונקריות של המבקש. כמו כן, איני סבורה שמתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות מתן רשות לערור. אין צורך לומר כי העובדה שהערכאות הקודמות הגיעו למסקנות סותרות אינה מצדיקה כשלעצמה מתן רשות כאמור. למותר לציין כי זכויותיו של המבקש שמורות לו לאחר הגשת התסקיר.

13. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' שבט תשפ"ו (22 ינואר 2026).

דפנה ברק-ארז
שופטת